

(§ 3 cit. zák.). Avšak okolnost, že stávkou mělo býti vynuceno dělnictvem zvýšení mzdy, v rozsudku není zjištěna a byla by též bezvýznamnou, neboť právní vývody stížnosti jsou mylny. Zákon ze dne 7. dubna 1870, čís. 43 ř. z. stanoví v § 3 výslovně, že činy, tamtéž uvedenými, pachatel se dopouští přestupku, nespadá-li jeho činnost pod přísnější ustanovení trestního zákona; při právním rozboru určitého děje jest tedy srovnati zmíněný zákon s trestním zákonem a ustanovení § 3 koal. zákona může přijíti v úvahu pouze, nesplní-li zjištěná činnost skutkové podstaty některého trestného činu, v trestním zákoně vyznačeného a přísněji trestného, při čemž samozřejmě ani ustanovení § 98 tr. zák. není vyloučeno. Srovnáme-li však skutkové podstaty § 98 tr. zák. a § 3 koal. zákona, nemůže býti pochybnosti o tom, že podstaty tyto rozlišuje nikoliv úmysl pachatelův, nýbrž povaha prostředků, jichž pachatel použil; neboť zbraňování dělníkům ve volném rozhodování o přijetí práce rovná se nesporně vynucení opomenutí; když pak prostředky, jichž bylo použito, skutečné násilí nebo pohrůžka, jsou takové povahy, jaké vyžaduje § 98 tr. zák., zakládá činnost skutkovou podstatu § 98 tr. zák., nikoliv onu § 3 koal. zákona. Rozsudek v odpor vzatý zjišťuje, že obžalovaní vyhrožovali ublížením na těle a že vyhrůžky byly způsobilé, aby v osobách ohrožených vzbudily důvodnou obavu. Vyhrůžky byly tedy rázu, v § 98 tr. zák. vytčeného. Správně proto nalézací soud shledal v činnosti obžalovaných skutkovou podstatu zločinu vydírání dle § 98 lit. b) tr. zák.

Čís. 531.

Ke skutkové podstatě zločinu utržení na cti se vyžaduje, by si byl pachatel vědom nepravdivosti svého udání.

(Rozh. ze dne 13. září 1921, Kr I 30/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jičíně ze dne 30. září 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Ke skutkové povaze zločinu utržení na cti dle § 209 tr. zák. se po subjektivní stránce vyžaduje, by pachatel byl si vědom nejen dosahu svého jednání, nýbrž též toho, že jeho udání u vrchnosti není pravdivým. K přičítání zmíněného zločinu obžalované bylo by proto zapotřebí, by jí bylo známo, že Josef Š. vraždy, z níž byl viněn, nespáchal, a by přes toto vědomí a proti vlastnímu přesvědčení obvinila ho u vrchnosti ze spáchání vraždy. Naproti tomu by nebylo oprávněným odsouzení obžalované pro uvedený zločin, kdyby bylo jisto, že udání proti Š-ovi učinila snad z nerozvážnosti nebo lehkomyšlnosti, nicméně však bezelstně. Takováto lehkomyšlnost opodstatňovala by sice hrubé zavínění, nedosahovala by však stupně zlého úmyslu, jakého je zapotřebí ku zločinu dle § 209 tr. zák. Vědomost o nepravdivosti udání je právě rozlišujícím zna-

kem mezi zločinem dle § 209 tr. zák. a přestupkem neodůvodněného obvinění ze zločinu dle § 487 tr. zák. Beztrestnou by byla obžalovaná jen tehdy, kdyby se byla obmezila pouze na sdělení toho, co slyšela od lidí ve vlaku o věci té vypravovati. Ona však šla dále, dovozovala ze slyšeného vypravování samostatné důsledky, tváříc se, jako by mohla o pachateli a jeho činu udati důležité okolnosti, ačkoli pachatele vůbec neznala a o jeho činu z vlastní zkušenosti ničeho nevěděla. Pro podřadění jejího činu pod § 209 tr. zák. neb pod § 487 tr. zák. jest proto rozhodno, jednala-li při tom ve zlém úmyslu, učinivši na Š-a udání z vraždy přes to, že věděla, že Š. vraždy nespáchal, či jen z lehkomyšlnosti, nerozumu neb nerozvážnosti, považujíc to, co slyšela, za pravdivé. Napadený rozsudek nepodává v tomto směru jasného obrazu i bylo zmatečnii stížnosti, dovolávající se číselně sice důvodů čís. 9 a 10 § 281 tr. ř., uplatňující však svými vývody ve skutečnosti formelní důvod čís. 5 § 281 tr. ř. pro nejasnost výroku soudcovského vyhověti.

Čís. 532,

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Krámské zařízení jest předmětem potřeby. Pod citované nařízení nespadá však úplatné postoupení výdělečné možnosti, pokud se týče úplatný postup najatých obchodních místností.

(Rozh. ze dne 13. září 1921, Kr I 923/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmatečnii stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního nalézacího soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 9. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem předražování podle § 20 odstavec prvý cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nelze sice přisvědčiti názoru zmatečnii stížnosti, že krámské zařízení, nejsouc statkem spotřebním, nespadá pod pojem předmětů potřeby ve smyslu § 1 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. Dle doslovu tohoto paragrafu jsou předměty potřeby věci movité, sloužící přímo nebo nepřímo životním potřebám lidí a domácích zvířat. Dle toho nemůže býti pochybno, že i z movitých statků výrobních zejména stroje, nástroje, nářadí, zařízení a pod., sloužící výrobě nebo distribuci statků spotřebních, nepřímo slouží i životním potřebám lidí a domácích zvířat a požívají proto ochrany cit. cís. nařízení. Než v tomto případě vskutku je dle obecné zkušenosti pochybno a zůstalo nevyšetřeno, šlo-li při závadných převodech krámu, pokud se týče obchodu se zařízením a stanovení cen postupních pouze o prodeje krámského zařízení a zásob či a v jakém poměru spolu též o úplatné postoupení výdělečné možnosti, o úplatný postup nájmu místnosti k provozování živnosti obchodní. Sluší tu uvážiti, že již v úplatě vyjednané při převodu krámu se zařízením s Anny Š.